

Sirsniņš piegājiens
klasiskam
interjeram

Biroja vadītājas Daces Čaklās kabinetam izvēlēta saulaini dzeltenā krāsa. Iekārtojot dzīvesbiedres darba telpas, Ingmārs Čaklais (attēlā) vēlēties, lai viņa tajās jūtas tikpat labi kā mājās, kur arī sienu krāsojums silda skatienu.

Klientu pieņemšanas zāle ieturēta neitrālos, vēsos toņos. Krāsu lietojums rada biroja dalījumu publiskajā un privātajā zonā.

Jurisprudence un tieslietas ir nopietna darbības sfēra, un tādai ir jābūt arī attieksmei, iekārtojot darba vietas. Biroja interjeram jāapliecina respekts un uzticamība, jāstiprina klienta pārliecība, ka šī ir īstā vieta un īstie speciālisti, kuriem uzticēt savu problēmu. Paviršības vai vieglprātīga rotāšanās ar telpas iekārtojumu var izjaukt labo iespaidu. Tomēr dzīvs, radošs cilvēks jau nevar vienmēr būt nopietns kā pieminekļis un uzturēties telpā, kas soliduma ziņā līdzinās muzejam. Kā birojā apvienot nopietnas darba lietas un radošu izpausmes brīvību, lai stāsta Ingmāra Čaklā pieredze, projektējot un iekārtojot dzīvesbiedres Daces Čaklās juridisko biroju.

KATRA DARBA VIETA KĀ SAVĒJĀ

Ingmārs Čaklais ir režisors, kurš šobrīd strādā Jūrmalas pilsētas domē par sabiedrisko attiecību nodaļas vadītāju, tātad vismaz formālā ziņā ar būvlietām profesionāli nav saistīts. Taču talantu, kā sacīt, maisā nenoslēpsi, un, saņemis apstiprinošu atbildi uz jautājumu, vai Dace grasās

atvērt labāko šīs nozares biroju Latvijā («Tas man bija svarīgi, jo esmu maksimālists – ja es ko daru, tad tikai lietā, kas pretendē būt par vislabāko!» – I. Č.), viņš ķērās pie plānošanas. Tagad teic – tas bijis viegli, jo biroja telpas izveidi uztvēris kā vēl vienu scenogrāfiju, turklāt palīdzējusi iepriekš uzkrātā pieredze, pārbūvējot sievas vecāku māju. Arī kļūdas, kas devušas noderīgu mācību.

Birojs atrodas 1929. gadā celta daudzdzīvokļu nama pirmajā stāvā, kur pirms tam bijis komunālais mitekļis. Līdz ar to nācās ja ne gluži sākt no nulles, tad tomēr nomainīt grīdas segumu, griestus un «pārbīdīt» sienas gan. Dace Čaklā augstu vērtē vīra spējas iztēloties potenciālo plānojumu, iekārtojumu un nekļūdiģi izvēlēties labāko variantu. «Man jau visu vajadzētu nolikt priekšā, aptaustīt, bet Ingmārs spēja iedomāties, kā te izskatīsies, un tas jūtami atviegloja darbu,» viņa atzīst. Runājot par pamatnostādņēm, Ingmārs stāsta: «Galvenais, lai vizuāli izskatās vienā stilā; to man reiz iemācīja mūzikas speciālists, radio režisors Ungars Savickis: nevajag vienā izrādē salikt baigo rasolu! Bet, ja tu saliec, tad dari to apzināti! Vēl – esmu praktiķis pēc

būtības. Man vajag, lai viss, kas ap mani atrodas, ir maksimāli ērts. Un katru darba vietu šeit es iekārtoju ar tādu attieksmi, it kā tā būtu manējā, tas visu izsaka!»

DIVI LĪMEŅI – PUBLISKAIS UN PRIVĀTAIS

Biroja izveide notika divās kārtās – vispirms telpu remonts vienā pusē, visu darbību pārceļot otrā, pēc tam – otrādi. Un tā aptuveni gadu. Protams, ka viegli tas nebija. Rezultātā izveidojās birojs ar divām zonām – publiski pieejamo darba telpu un atpūtas zonu pašiem darbiniekiem. Tas uzsvērts arī sienu krāsojumā, publiskajā zonā tonis ir vēsā smilšu krāsā, privātajā – silti saules dzeltens. Saulainais iespajds valda arī Daces Čaklās darba kabinetā, jo šī krāsa viņai ir īpaši tuva. «Mums arī mājās sienas ir dzeltenas,» stāsta Ingmārs. «Bet ar krāsām vispār bija labais joks: ierodos birojā, redzu – puiši pindzelē uz sienas to vēsi violeti pelēko toni. Es skatos un priecājos: labi, līdz krāsām jau tikuši esam! Un šī ir grunts, jā? (Jo tonis man pilnībā asociējas ar grunts krāsu mašīnu defektu pārkrāsošanai.) Viņi saskatās: «Nē, tā ir krāsa!» Es:

«Nē, tāda krāsa te nevar būt!!!» Taču palēnām pieņēmu, jo biju konsultējis pie dizaineres Zanes Vecumnieces par krāsas izvēli, un viņa rekomendēja tieši tādu. Nu, ja vajag, tad vajag! Bet man, Ingmāram, tādu noteikti nevajag! Kad krāsojumu pabeidza, es secināju, lai arī pats nekad tādu krāsu neizvēlētos, tā tomēr te iederas, sasauca ar alumīnija toni, kas lietots skapju apdarē. Bet otrā daļā tomēr izvēlējamies dzelteno toni, padarījām dzīvāku un mums tīkamāku.»

Plānojums ir tāds: uzgaidāmā telpa, juristu zāle, kur ir trīs autonomas darba vietas (galdi tajās veidoti ar ieliekumu, tas šeit un arī citviet birojā signalizē – tur tiek gaidīts klients), tālāk biroja īpašnieces un viņas palīga darba telpas un... publiski pieejamā zona līdz ar to beidzas. Privāto zonu veido telpa, kur uzturas tehniskais personāls, tajā notiek darbinieku ikriņa sapulces, bet dienas laikā tur var mirkli atpūsties, pasēdēt nost no visiem, palasīt avīzi un iedzert kafiju, jo arī virtuves stūrītis atrodas tur. Visbeidzot – atpūtas telpa ar mājīgiem aizkariem (citur ir koka žalūzijas), televizoru un mīkstajām mēbelēm. Tā pusgadu funkcionējusi arī kā Čaklo jaunākās atvasītes bērnistaba. «Daces palīga Ģirta